

The book cover features a light pink background adorned with several white, five-petaled flowers and their stems, scattered around the central text. The text is rendered in a bold, purple, 3D-style font. The title is split into four lines: 'VECI,', 'KTORÉ', 'SME', and 'VZDALI'.

VECI,
KTORÉ
SME
VZDALI

Zlí chlapeci sa nenarodili pre šťastné konce.

LUCY SCORE

LUCY SCORE
VECI, KTORÉ SME VZDALI

VECI,
KTORÉ
SME
VZDALI
LUCY SCORE

aurora

Z anglického originálu Lucy Score: *Things we left behind*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve That's What She Said Publishing, Inc.
v roku 2023, preložila Terézia Štubniaková Manners.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2024.
Číslo publikácie 27.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2023. Things We Left Behind by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Corto Literary.
All rights reserved.
Cover design © Kari March

Translation © Terézia Štubniaková Manners 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2024

Kniha ISBN 978-80-8250-108-0
eBook ISBN 978-80-8250-109-7

*Dvanásťročnej, sedemnášťročnej, dvadsaťjedenročnej
a tridsaťročnej mne. Nikdy si nebola katastrofou,
za ktorú si sa považovala. Všetko bude v poriadku.*

JEDEN

POHREBNÉ BURRITO

Sloane

Hojdačka podo mnou rytmicky vŕzgala. Prstami na nohách som sa odrážala od drevenej podlahy terasy. Pod prikrývku a vrstvy oblečenia mi vkĺzli ľadové prsty januára, ale nemuseli sa namáhať. Vo vnútri som bola už dávno zmrznutá na kosť.

Pohľad mi padol na zvädnutý vianočný veniec na fialových vchodových dverách.

Musím ho zvesiť.

Musím sa vrátiť do práce.

Musím ísť dovnútra a použiť dezodorant, na ktorý som zabudla.

Zdalo sa, že musím urobiť mnoho vecí. Všetky mi pripadali nesmierne náročné, akoby si vybehnutie hore schodmi do mojej izby vyžadovalo rovnaké množstvo energie ako zdolať Everest.

Odpusť, Knockemout. Dnes sa budeš musieť zmieriť s knihovníčkou, ktorá páchne potom.

Do pľúc som nabrala ľadový vzduch. Aké zvláštne, že som si musela pripomínať niečo také automatické ako dýchanie. Žiaľ prenikol všade, dokonca aj keď ste naň boli pripravení.

Zodvihla som otcov pohár s nápisom SLZY PRÁVNÍKA OBHAJOBY a posilnila sa dúškom raňajkového vína.

Zvyšok dňa budem tráviť v ťaživom teple Knock Em Stiff-u, neúctivo pomenovanom pohrebnom ústave Knockemoutu. Teplota na termostate tejto inštitúcie nikdy neklesla pod dvadsaťtri stupňov Celzia, aby bolo vyhovené potrebám skupiniek postarších obyvateľov s rednúcou krvou, ktoré zvyčajne hostila.

Môj dych ma zahalil do strieborného obláčika. Keď sa rozplynul, opäť sa mi naskytol pohľad na susedný dom.

Bola to nevýrazná dvojposchodová budova s béžovým obložením a praktickou záhradou.

Pravdou bolo, že v porovnaní s mojím svojráznym viktoriánskym príbytkom s terasou obkolesujúcou celú stavbu a výraznou vežičkou vyzerala väčšina domov nevýrazne. No z vedľajšieho domu sálala prázdnota, pre ktorú bol tento kontrast ešte výraznejší. Za posledné desaťročie boli známkami života v tejto budove iba návštevy skupín záhradníkov a zriedkavé pobyty jej neznesiteľného majiteľa.

Premýšľala som nad tým, prečo dom jednoducho nepredal alebo nespálil. Alebo s ním nespravil niečo, čo takíto nechutne bohatí chlapi zvyčajne robievajú s priestormi, ktoré v sebe ukrývajú tiene a tajomstvá.

Rozčuľovalo ma, že ho ešte stále vlastnil. Že tam ešte stále z času na čas býval. Ani jeden z nás nechcel čeliť všetkým tým spomienkam. Ani jeden z nás sa s tým druhým nechcel deliť o pozemok.

Vchodové dvere na mojom dome sa otvorili a vyšla z nich mama.

Vždy som Karen Waltonovú považovala za krásnu ženu. Dokonca aj dnes, keď jej tvár zahaľovala čerstvá vrstva žiaľu, vyzerala nádherne.

„Čo myslíš? Neprehnala som to?“ opýtala sa a pomaly sa predomnou otočila v nových krátkych čiernych šatách. Decentný lodičkový výstrih a dlhé rukávy, krátka sukňa z lesklého tmavého tylu. Krátke blond vlasy mala zopnuté hodvábnou čelenkou.

Moja kamarátka Lina nás pred niekoľkými dňami zobrala nakupovať, aby nám pomohla vybrať vhodné oblečenie na pohreb. Moje krátke, priliehavé, ebenové pletené šaty mali vo švíkoch sukne ukryté vrecká. Boli krásne a ja si ich už nikdy v živote neoblečiem.

„Vyzeráš skvele. Sú dokonalé,“ uistila som ju, nadvihujúc pritom okraj prikrývky s náznakom, aby sa ku mne pridala.

Prisadla si, a keď som nás obe zakryla, potľapkala ma po stehne.

Táto hojdačka patrila našej rodine od nepamäti. Vždy sme sa tu zišli po škole, aby sme si niečo zobli a trochu si poklebetili. Moji rodičia tu mávali svoju pravidelnú šťastnú hodinku. Po tom, čo sme na deň Vďakyvzdania odpratali riady, usadili sme sa tu s obľúbenými knihami a teplými prikrývkami.

Tento absurdne obrovský dom aj s jeho olivovozelenými, fialovými a tmavomodrými nátermi som zdedila pred dvoma rokmi, keď sa moji rodičia presťahovali do DC, aby boli bližšie k otcovým lekárom. Vždy som ho milovala. Nikde inde na svete by som sa necítila ako doma. No práve vo chvíľach ako táto som si začínala uvedomovať, že namiesto toho, aby sa naša rodina postupne rozrastala, zmenšovala sa.

Mama hlasno vydýchla. „No, toto je poriadne nanič.“

„Aspoňže počas toho nanič vyzeráme dobre,“ pripomenula som jej.

„Tak to robia Waltonovci,“ súhlasila.

Opäť sa otvorili predné dvere a tentoraz na terasu vyšla moja sestra, Maeve. Mala na sebe strohý nohavický kostým a vlnený kabát a v ruke zvierala šálku čaju. Vyzerala pekne, tak ako vždy, no pôsobila unavene. Pripomenula som si, že po pohrebe sa musím uistiť, či ju okrem čerstvého žiaľu netrápi aj niečo iné.

„Kde je Chloe?“ chcela vedieť mama.

Maeve zagúľala očami. „Rozhoduje sa medzi dvoma outfitmi a oznámila mi, že s každým z nich potrebuje stráviť istý čas, aby mohla urobiť konečné rozhodnutie,“ oznámila nám a prisadla si na vankúš vedľa mamy.

Moja neter bola tým najzapálenejším stúpencom najnovšej módy. Samozrejme, v medziach dvanásťročného dievčaťa s obmedzenými prostriedkami, ktoré žije v malom mestečku vo Virgínii.

Chvíľu sme sa v tichosti pohojďovali, každá z nás stratená vo vlastných spomienkach.

„Pamätáte si, keď váš otec kúpil taký široký vianočný stromček, že sme ho nedokázali prepchať cez predné dvere?“ prehovorila mama s úsmevom v hlase.

„Odvtedy sme mávali jeden vianočný stromček aj na terase,“ zaspomínala si Maeve.

Premohol ma pocit viny. Tento rok som stromček na terase nepostavila. Nepostavila som ani ten vnútri. Jedinou vianočnou výzdobou bol už teraz zvädnutý veniec, ktorý som kúpila na charitatívnej akcii v Chloinej škole. Počas tohoročných sviatkov zmenila našej rodine plány rakovina.

Na budúci rok si to všetko vynahradíme, rozhodla som sa. Tento dom bude plný života, rodinnej pohody, smiechu, koláčikov, alkoholu a zle zabalených darčiekov.

Tak by si to prial ocko. Chcel by, aby sme si aj naďalej užívali život napriek tomu, že nám bude nesmierne chýbať.

„Váš otec vždy vedel, čo povedať,“ začala mama, „a ja som mu sľúbila, že sa o to posnažím. Takže, dnešok bude vyzeráť asi takto. Vpochodujeme do pohrebného ústavu a odprevadíme ho z tohto sveta tým najfantastickejším pohrebom, aký toto mesto kedy videlo. Budeme sa smiať, plakať a pripomínať si, aké máme šťastie, že sme ho mali pri sebe takto dlho.“

S Maeve sme prikyvovali a už teraz sa nám oči plnili slzami. Rýchlo som zažmurkala. Posledné, čo moja mama alebo sestra momentálne potrebovali, bol môj neutíchajúci žiaľ.

„Mohla by som počuť jedno hlasné: Tak to si píš!?“ pobádala nás mama.

„Tak to si píš,“ odvetili sme rozochvenými hlasmi.

Mama preskakovala pohľadom z jednej na druhú. „To bolo úbohé.“

„Ježiši. Odpusť, že nie sme z ockovho pohrebu viac nadšené,“ odvrkla som sucho.

Mama siahla do vrecka na šatách a vytiahla ružovú ploskačku z nehrdzavejúcej ocele. „Toto by malo pomôcť.“

„Je pol desiatej ráno,“ hlesla Maeve.

„Ja pijem víno,“ odvetila som, zdvíhajúc pohár.

Mama podala sestre svoju veľmi elegantnú ploskačku. „Ako zvykol hovorievať tvoj otec: „Ak nezačneme piť teraz, nebudeme môcť piť celý deň.“

Maeve si povzdychla. „Dobre. Ale ak začíname piť už teraz, na pohreb si berieme malinovku.“

„Na to si pripijem,“ súhlasila som.

„Vďaka, ocko,“ vyhlásila, odpila si z ploskačky a takmer okamžite ju striaslo.

Maeve vrátila ploskačku mame a tá ju v tichosti zodvihla.

Opäť buchli predné dvere a na terasu vyskočila Chloe. Moja neter mala oblečené vzorované pančuchy, fialové saténové šortky a vrúbkovaný rolák. Vlasy mala vyčesané do dvoch čiernych guľičiek, ktoré jej trónili navrchu hlavy. Vyzeralo to, že Maeve dnes ráno rezignovala, pretože Chloe mala na viečkach hrubú vrstvu tmavofialových tieňov. „Myslíte si, že budem takto odvádzať príliš veľa pozornosti od starkého?“ opýtala sa a s rukami vbok vystrúhala pózu.

„Bože dobrý,“ zašomrala sestra a načiahla sa po matinej ploskačke.

„Vyzeráš nádherne, zlatko,“ skonštatovala mama, usmievajúc sa na svoju jedinú vnučku.

Chloe sa zavrtela. „Vďaka a viem.“

Na terasu vybehla vypasená, ušomraná mačka, ktorú som zdedila spolu s domom, a ako vždy, aj teraz vyzerala, že si o nás myslí svoje. Tejto napoly zdivenej ufúlanej šelme sme dali kráľovské meno Lady Mildred Meowington, z ktorého sa časom stalo Milly Meow Meow. A teraz, keď na ňu už po dvadsiatykrát musím kričať, aby nedriapala gauč, vystačím si s jednoduchým „Meow Meow“, prípadne: „Hej, ty mrcha!“

„Odprac sa dnu, Meow Meow, inak tu budeš musieť ostať celý deň,“ upozornila som ju.

Mačka sa však ani neobťažovala zareagovať. Namiesto toho sa Chloe obtrela o čierne pančuchy, nato sa jej usadila k nohám a s chuťou sa pustila do údržby svojho mačacieho zadku.

„Odporné,“ zhodnotila Maeve.

„Skvelé. Teraz si musím odchlpiť pančuchy,“ postažovala sa Chloe a rozčúlene pritom dupla nohou v čiernej čižme.

„Nájdem jej rolku na chlpy,“ prihlásila som sa dobrovoľne, vstala som z hojdačky a štuchala do mačky nohou, až kým sa neprevrátila na chrbát a neodhalila tak svoje flakaté chlpaté brucho. „Kto si dá raňajkové víno?“

„Vieš, čo sa hovorí,“ zhodnotila mama, vyťahujúc moju sestru na nohy. „Chardonnay je najdôležitejším jedlom dňa.“

PRÍJEMNÝ HREJIVÝ ALKOHOLOVÝ OPAR sa začal vytrácať asi počas druhej hodiny v krematóriu. Vôbec sa mi nepáčilo, že musím stáť pred urnou z nehrdzavejúcej ocele v izbe so smutnými pávimi tapetami, prijímať vyjadrenia úprimnej sústrasti a počúvať príbehy o tom, aký bol Simon Walton úžasný muž.

Uvedomila som si, že o ňom už nikdy nebudem počuť nový príbeh. Môj drahý, úžasný, láskavý a nemotorný ocko bol preč. A zostali nám iba spomienky, no tie ani zďaleka nezaplňia prázdnotu, ktorá tu po ňom ostala.

„Neviem, čo budeme bez uja Simona robiť,“ prihovorila sa mi sesternica Nessa, zatiaľ čo na rukách hojdala baculaté bábätko a jej manžel bojoval s ich trojročným synom, ktorý mal pod bradou uviazaného motýlika. Ocko vždy nosieval motýlika. „S tvou mamou k nám vždy raz za mesiac prišli a postrážili deti, aby sme si s Willom mohli zísť na večeru.“

„Veľmi rád trávil čas s vašimi deťmi,“ uistila som ju. Moji rodičia sa netajili tým, že by raz chceli mať veľkú rodinu. Práve preto si zaobstarali obrovský viktoriánsky dom s osemnástimi izbami a jedálňou, v ktorej by sa bez problémov najedlo dvadsať ľudí. Maeve, ako dobrá dcéra, prispela do rodiny jedným vnúčaťom, no rozvod a časovo náročná kariéra právničky jej zahatali plány na druhé dieťa.

A potom som tu bola ja. Vedúca knihovníčka v tej najlepšej verejnej knižnici v okruhu troch okresov, ktorá sa išla roztrhať, aby rozšírila jej katalóg, program a služby. No k vydaju a založeniu

rodiny som nebola o nič bližšie ako v tridsiatke. Čo bolo... dočerta, poriadne dávno.

Nessino bábätko na mňa prsklo a zdalo sa, že je so sebou veľmi spokojné.

„Ach,“ vzdychla si sesternica.

Nasledovala som jej pohľad k ich druhému dieťaťu, ktoré utekalo pred svojím otcom a behalo okolo stojanu s urnou.

„Podrž mi to,“ prikázala Nessa, podávajúc mi bábätko. „Mama musí potichu a dôstojne zachrániť deň.“

„Vieš čo,“ prihovorila som sa bábätku, „môjmu ockovi by sa pravdepodobne nesmierne páčilo, keby tvoj brat všade rozsypal jeho popol. Určite by mu to pripadalo neskutočne zábavné.“

Maličká sa na mňa zvedavo zadívala tými najmodrejšími veľkými očami, aké som kedy videla. Na hlavičke mala iba pár chumáčikov jemných vláskov starostlivo začesaných peknou ružovou mašľou. Načiahla sa ku mne jednou zo svojich zaslintaných pästičiek a prstami mi prešla po líci.

Jej bezzubý úsmev ma prekvapil rovnako ako radostný smiech, ktorý jej vychádzal priamo z okrúhleho bruška. Odrazu vo mne vzkypel pocit šťastia.

„Kríza zažehnaná,“ oznámila mi Nessa, keď sa pri nás opäť objavila. „Ahhh, páčiš sa jej!“

Sesternica si dcéru zobrala späť a mňa prekvapilo, že mi v rukách okamžite chýbala jej hrejivá chichotavá váha. Trochu omámená som pozorovala, ako sa ich malá rodinka presúva k mojej mame a sestre.

Počula som o tom, ako ženám pri vône detskej hlavičky začali tikať biologické hodiny, no aby sa niečo také stalo na pohrebe? To som ešte nezažila.

Samozrejme, že som si chcela založiť rodinu. Predpokladala som, že sa to stane po škole alebo potom, ako si nájdem prácu, alebo potom keď sa zabehnem vo svojej vysnívanej funkcii v mestečku, v ktorom som vyrastala, prípadne potom, keď presťahujeme knižnicu do novej budovy.

Nikto nemladne. Moje vaječníky neboli každým rokom čerstvejšie. Ak som chcela vlastnú rodinu, musela som s tým začať teraz.

No doriti.

Premohli ma evolučné inštinkty a pohľadom som si premerala Buda Nickelbeeho, ktorý predo mňa predstúpil, aby mi vyjadril úprimnú sústrasť. Bud bol tenký, krehký a vždy odetý v overale. Keďže som sama nosila okuliare, jeho lennonky mi neprekázali, no dlhý sivý vrkoč a plány odísť na dôchodok a postaviť si v Montane bunker, mu zmazali všetky šance na úspech.

Potrebovala som chlapa, ktorý bol dosť mladý na to, aby so mnou *chcel* prežiť všetky strasti rodičovstva. Najlepšie tu v okolí, kde je to do supermarketov Costco a Target iba niekoľko minút cesty.

Tikanie biologických hodín náhle prerušil príchod Knoxa a Naomi Morganovcov. Knockemoutský bradatý zlý chlapec sa po uši zaľúbil do nevesty na úteku, ktorá do nášho mesta zavítala minulý rok, a všetko malo šťastný koniec. Podobné príbehy som na stránkach kníh hltala ako pubertiačka... mladá žena... a občas ich čítam ešte aj teraz.

Keď sme už pri evolučných inštinktoch, zamračený Knox v obleku – s kravatou nakrivo, akoby sa nedokázal prinútiť, aby si ju poriadne zaviazal – mal celkom určite výborné otcovské predpoklady. Hneď za ním sa v policajnej uniforme objavil jeho širokoplecí brat Nash, zatiaľ čo majetnícky zvieral ruku svojej snúbenice, nádhernej a elegantnej Liny. Obaja muži boli nepochybne výborným genetickým materiálom.

Rýchlo som sa prebrala z rozmnožovacieho snenia. „Vďaka, že ste prišli,“ prihovorila som sa im.

Naomi s moderne upravenými zvlhčenými gaštanovohnedými vlasmi vyzerala v bavlnených modrých šatách veľmi jemne a žensky. Jej objatie ku mne prinieslo jemný závan citrónového spreja na prach, čo ma prinútilo usmiať sa. Keď bola Naomi vystresovaná, znudená alebo šťastná, upratovala. Tak ľuďom prejavovala lásku. Odkedy sa u nás zamestnala ako koordinátorka pre komunitné záležitosti, knižnica sa leskla od podlahy po strop.

„Veľmi nás to mrzí. Simon bol úžasný človek,“ prihovorila sa mi. „Som šťastná, že som sa s ním na Vďakyvzдание mohla zoznámiť.“

„Ja tiež,“ odvetila som.

To bola posledná Waltonovská slávnosť, pri ktorej náš dom praskal vo švíkoch, naplnený rodinou, priateľmi a jedlom. Obrovským množstvom jedla. Napriek chorobe bol ocko neskuťočne šťastný.

Spomienky boli príliš čerstvé a mňa zasiahla nová vlna smútku.

Musela som sa premáhať, aby som sa hlasno nerozplakala, a zaštikútaním som zamaskovala vzlyk, ktorý sa zo mňa vydral práve vo chvíli, keď som sa odťahovala od Naomi.

„Odpusť. Príliš veľa raňajkového vína,“ vymýšľala som si.

Pristúpila ku mne naša kamarátka Lina. Dlhonohá a nervózna ešte aj v sexy nohavicovom kostýme a v úžasných topánkach na vysokom podpätku. Vystrúhala grimasu a naklonila sa, aby ma nemotorne objala. Lina sa okrem Nasha k nikomu veľmi netúlila. O to viac som si jej gesto vážila.

No ak ku mne ľudia neprestanú byť milí, tá hrádza, ktorá držala v mojom vnútri hektolitre smútku, sa určite čoskoro pretrhne.

„Toto je na figu,“ zašepkala, keď ma uvoľnila z objatia.

„Hej. To teda je,“ súhlasila som, odkašľala som si a opäť som potlačila všetky emócie. Hnev mi neprekážal. Hnev bol jednoduchý, jasný a transformovateľný, dokonca by som povedala, že v sebe ukrýval určitú silu. No ostatné, komplikovanejšie emócie som pred zvyškom sveta nerada prejavovala.

Lina odstúpila a ladne vkĺzla do Nashovho náručia. „Čo máš v pláne po tejto... veselici?“ opýtala sa ma.

Presne som vedela, čo tým myslí. Budú tu pre mňa, ak ich o to požiadam. Dokonca aj keď ich o to nepožiadam, dočerta. Ak by mali pocit, že potrebujem plece, na ktorom by som sa mohla vyplakať, dokonale namiešaný koktejl alebo vydrhnuté podlahy, Naomi a Lina by ani na sekundu nezaváhali.

„Mama sa chystá s priateľkami na noc do kúpeľov a Maeve robí večeru pre cezpoľných,“ odvetila som. Neklamala som. Sestra skutočne hostila naše tety a sesternice z iného mesta. No

ja som si už dávno naplánovala, že budem predstierať migrénu a noc strávim v súkromí svojho domu, kde sa budem môcť bez svedkov do sýtosti vyplakať.

„Čoskoro sa musíme stretnúť. Mimo práce,“ dodala prísne Naomi. „Ostaň doma tak dlho, ako potrebuješ.“

„Áno. To určite. Vďaka,“ odvetila som.

Moje kamarátky sa v postupne rednúcom rade pohli ďalej a zanechali pri mne otcov svojich budúcich bábätiok.

„Toto je poriadne nahovno,“ zavrčal Knox, keď ma objal.

S tvárou pritlačenou na jeho hrudi som sa usmiala. „Máš úplnú pravdu.“

„Ak by si čokoľvek potrebovala, Sloaney Baloney...“ prihovoric sa mi Nash s roztvorenou náručou. Tú vetu nemusel dokončiť. Vyrastali sme spolu. Vedela som, že sa na neho môžem vo všetkom spoľahnúť. To isté platilo aj o Knoxovi, až na to, že Knox by to nikdy nepovedal nahlas. Jednoducho sa zjavil v správnej chvíli, urobil pre mňa niečo láskavé a potom sa našťval, ak som sa mu za to snažila poďakovať.

„Vďaka, chalani.“

Nash sa odo mňa odtiahol a prezeral si dav, ktorý sa ťahal z miestnosti až do vstupnej haly. Dokonca aj na pohrebe bol náš náčelník polície ako strážny pes a dával pozor na to, aby bolo jeho stádo v bezpečí. „Nikdy sme nezabudli na to, čo tvoj otec urobil pre Luciana,“ prihovoric sa mi.

Střípla som. Vždy keď niekto vyslovil jeho meno, v lebke sa mi rozozvučal zvon a dunel mi v kostiach, ako keby to pre mňa malo niečo znamenať. Neznamenal. Už viac nie. Teda ak nepočítate, že som toho chlapa z duše nenávidela.

„Hej, ocko pomohol mnohým ľuďom,“ odvetila som rozpačito.

Hovorila som pravdu. Simon Walton bol úžasným právnikom, trénerom, mentorom a otcom. Keď sa nad tým teraz zamýšľam, pravdepodobne je zodpovedný zato, že som ešte stále slobodná a bezdetná. Koniec koncov, ako som si mala nájsť životného partnera, ktorý by pre mňa dokázal vytvoriť to, čo si vybudovali moji rodičia?

„Spomeň čerta,“ vypadlo z Knoxa.

Všetci sme upreli pohľad k dverám, ktoré odrazu vyplňala postava zádumčivého muža v drahom, na mieru šitom obleku.

Lucian Rollins. Pre priateľov Luce alebo Lucy. Pre mňa a davy jeho nepriateľov Lucifer.

Neznášala som, ako moje telo zareagovalo zakaždým, keď tento chlap vstúpil do miestnosti. To zvláštne brnenie, ako keby každý nerv v mojom tele v tej istej chvíli prijal rovnakú správu.

Vrodené biologické varovanie pred nebezpečenstvom by som zvládala. Koniec koncov, na tomto mužovi nebolo nič bezpečné. Nevládala som však fakt, že toto brnenie sa takmer okamžite zmenilo na hrejivé, šťastné, reflexívne *Aha, tu si*, akoby som celý čas so zatajeným dychom čakala, kedy sa objaví.

Považovala som sa za nepredpojatého, tolerantného a primerane vyspelého dospelého jedinca, a napriek tomu všetkému som Luciana nemohla vystáť. Už iba jeho existencia mi šponovala všetky nervy v tele. To som si musela pripomínať zakaždým, keď sa odrazu objavil, akoby sa zhmotnil z nejakého zúfaleho sprostého miesta v mojej duši. Až kým som si nespomenula, že už viac nie je tým krásnym, frajerským chalanom, o ktorom snívala pubertálna knihomoľka.

Ten Lucian, zasnený chlapec, plný nádeje, ktorý niesol na pleciach veľké bremeno, bol už dávno preč. Jeho miesto teraz zaberá bezcitný muž, ktorý ma nenávidel tak veľmi, ako som nenávidela ja jeho.

„Dôveroval som ti, Sloane. A ty si zradila moju dôveru. Tak ako by to on nikdy nedokázal.“

Odvtedy sme sa obaja zmenili. Tak ako vždy, aj teraz sme sa jeden druhému veľavravne zahľadeli do očí.

Bolo zvláštne zdieľať tajomstvo s chlapcom, ktorého som kedysi ľúbila a z ktorého vyrástol muž, ktorého som teraz nemohla vystáť. Každá komunikácia medzi nami mala určitý podtext. Význam, ktorý nedokázal rozlúštiť nikto okrem nás dvoch. A možno vo mne ešte stále prežíval nejaký hlúpy malý kúsoček, ktorý sa potešil zakaždým, keď sa nám stretli pohľady. Ako keby nás to tajomstvo navždy spojilo.

Posúval sa dopredu a dav sa pred jeho mocou a bohatstvom rozostupoval.

Nepristúpil však ku mne. Prešiel rovno k mojej mame.

„Môj drahý chlapec.“ Mama roztvorila náruč a Lucian do nej vstúpil so znepokojujúcou dôvernosťou.

Jej drahý chlapec? Lucian bol štyridsaťročný megalomaniak.

Bratia Morganovci sa posunuli dopredu, aby sa pri mojej mame pridali k svojmu kamarátovi.

„Ako sa všetci držíte, Sloane?“ zaujímala sa Nashova postaršia susedka a aktívna členka miestnej posilňovne, pani Tweedyová. Mala na sebe velúrovú teplákovú súpravu a vlasy jej z tváre odhrňala strohá tmavá športová čelenka.

„Zvládame to. Vďaka, že ste prišli,“ odvetila som a stisla jej mozolnatú ruku.

Kútikom oka som zachytila, ako sa mama odtiahla od Luciana. „Nikdy sa ti nebudem môcť dostatočne poďakovať a odplatiť za všetko, čo si urobil pre Simona. Pre mňa. Pre celú našu rodinu,“ prihovárala sa mu so slzami v očiach.

Eh, čože? Neovládla som sa a oči mi vyleteli priamo k Lucianovej diabolsky príťažlivej tvári.

Bože dobrý, aký bol len nádherný. Akoby ho vymodelovalo nejaké božstvo. Určite by bol schopný vyprodukovať krásnych malých démonkov.

Nie. Nie. Nie. V žiadnom prípade. Ani pri páde do tejto biologickej zajačej nory sa nebudem pozeráť na Luciana Rollinsa ako na potenciálneho partnera.

„Hovorí sa, že zdvíhanie činiiek je dobré na žiaľ. Tento týždeň by si sa k nám mala v telocvični pridať. Moja partia sa o teba postará,“ pobádala ma pani Tweedyová, kým som sa pokúšala načúvať rozhovoru medzi Lucianom a mojou mamou.

„To ja som vašim dlžníkom,“ odvetil zastreným hlasom.

O čom to, dočerta, hovoria? Iste, moji rodičia a Lucian si boli blízki, kým bol ešte nezvládnuteľným pubertiakom od susedov. Toto však vyznievalo ako niečo oveľa dôvernejšie. Niečo, čo sa prihodilo iba nedávno. Čo sa to dialo a prečo som o tom nevedela?

Nieko mi pred tvárou lúskol prstami a ja som sa odrazu opäť sústredila na dianie okolo seba.

„Si v poriadku, mladá? Dajako si pobledla. Chceš si niečo zahryznúť? Mám tu proteínovú tyčinku a ploskačku,“ prihovárala sa mi pani Tweedyová, zatiaľ čo sa hrabala vo svojej taške do posilňovne.

„Si v poriadku Sloane?“ opýtala sa mama, ktorá si všimla ten zmätok okolo mňa.

Teraz sa už na mňa pozerali obaja.

„Som v pohode,“ uistila som ju rýchlo.

„Na chvíľu bola úplne mimo,“ vytárala im pani Tweedyová.

„Skutočne mi nič nie je,“ trvala som na svojom, vyháňajúc sa Lucianovmu pohľadu.

„Stojíš tu už viac ako dve hodiny. Chod' sa nadýchať čerstvého vzduchu,“ navrhla mama. Práve som chcela zaprotestovať a pripomenúť jej, že tu stojí rovnako dlho ako ja, keď sa odrazu zvrtila k Lucianovi. „Mohol by si?“

Prikývol a v momente stál pri mne. „Postarám sa o ňu.“

„Som v pohode,“ povedala som a v panike som ustupovala. Pokus o útek mi však zmarila obrovská kytica pohrebných kvetín. Zadkom som narazila do stojana a kvety od Knockemoutského hasičského zboru sa nebezpečne zaknísali.

Lucian chytil kyticu a potom mi na kríže položil veľkú, teplú dľaň. Mala som pocit, akoby mi priamo do chrčtice udril blesk.

Dávala som si pozor, aby som sa ho nedotkla. Keď sa to náhodou prihodilo, diali sa vo mne zvláštne veci.

Nemienila som mu dovoliť, aby ma vyviedol z radu. No odrazu som sa z ničoho nič hýbala spolu s ním, ako poslušný zlatý retríver.

Naomi a Lina sa s ustarostenými výrazmi na tvárach začali stavať zo stoličiek. Ja som však iba pokrútila hlavou. Toto zvládnem sama. Z horúcej izby ma zaviedol do šatne a za necelú minútu som sa ocitla na chodníku pred pohrebným ústavom, nechávajúc za sebou tlačenicu tiel a šum konverzácie. Vonku vládla pochmúrna, zimná streda. Pri zmene teploty sa mi zahmlili okuliare. Nad

hlavami nám hrozivo viseli ťažké, sivé oblaky veštiace večernú snehovú nádielku.

Ocko miloval sneh.

„Tu máš,“ podráždene sa mi prihovoral Lucian a strčil mi do ruky kabát.

Bol vysoký, tmavý a zlý.

Ja som bola nízka, svetlovlasa a úžasná.

„Ten nie je môj,“ zaprotestovala som.

„Je môj. Obleč si ho, skôr ako zamrzneš.“

„Keď si ho oblečiem, pôjdeš preč?“ opýtala som sa.

Chcela som byť sama. Polapiť dych. Zadávať sa na oblaky a povedať ockovi, že mi chýba, že nenávidím rakovinu a že ak by začalo snežiť, ľahla by som si do snehu a urobila mu snežného anjela. Možno by som dokonca vypustila pár slz, ktoré sa mi nahromadili vo vnútri.

„Nie,“ odsekol. Zobral veci do vlastných rúk a kabát okolo mňa omotal.

Bol to hrubý, tmavý materiál pripomínajúci kašmír s jemnou saténovou podšívku. Drahý. Sexy. Visel na mne ako zaťažaná prikrývka. Voňal... „božsky“ nebolo to správne slovo. Lahodne nebezpečne. Vôňa tohto muža pôsobila ako afrodisiakum.

„Už si dnes jedla?“

Zažmurkala som. „Čože?“

„Už si dnes jedla?“ podráždene zdôraznil každé jedno slovo.

„Dnes na mňa nebudeš vrčať, Lucifer,“ zasipela som. Mojim slovám však chýbala zvyčajná energia.

„Budem to považovať za nie.“

„Tak teda odpusť, že sme mali na raňajky víno a whisky.“

„Ježiši,“ zašomral. Potom sa načiahol poza mňa.

Namiesto toho, aby som odskočila alebo ho s výskokom kopl do krku, som tam stála ako prikovaná. Pokúšal sa ma azda nemotorne objat? Obchytávať ma? „Čo robíš?“ zapišťala som.

„Nehýb sa,“ prikázal mi. Ruky mu zmizli vo vreckách kabáta.

Bol presne o tridsať centimetrov vyšší ako ja. Vedela som to, pretože sme sa raz merali. Jeho čiarka bola ešte stále na mojej

kuchynskej zárubni. Tie spomienky boli súčasťou minulosti, na ktorú sme sa obaja rozhodli zabudnúť.

Vytiahol jednu cigaretu a úzky strieborný zapalovač. Ani len zlozvyky nemali moc nad Lucianom Rollinsom. Tento muž si doprial jednu cigaretu denne. Jeho sebakontrola ma iritovala.

„Si si istý, že si chceš zafajčiť práve teraz? Ešte nie je ani poludnie,“ upozornila som ho.

Zízajúc na mňa si zapálil cigaretu, strčil si zapalovač do vrecka a potom vytiahol telefón. Palce mu rýchlo preleteli po obrazovke a takmer okamžite si ho zastrčil späť do saka. Z úst si prudko vytiahol cigaretu a zízajúc na mňa vyfúkol modrý dym.

Každý jeho pohyb bol dravý, praktický a podráždený.

„Nemusíš na mňa dohliadať. Ukázal si sa tu a teraz môžeš ísť. Som si istá, že máš v stredu na práci oveľa dôležitejšie veci ako zabíjať čas v Knockemoute,“ skonštatovala som.

Zadíval sa na mňa ponad cigaretu, no nič nepovedal. Zvykol na mňa hľadieť, akoby som bola nejaká fascinujúca odpornosť. Presne tak, ako som sa ja pozerala na záhradné slimáky na zadnom dvore.

Prekrížila som si ruky na hrudi. „Dobre. Keďže sa očividne nechystáš odísť, prezraď mi, prečo moja mama povedala, že ti niečo dlhuje?“ zaujímalo ma.

Aj naďalej na mňa v tichosti hľadel.

„Lucian.“

„Sloane.“ Z jeho úst znelo moje meno ako varovanie. A napriek tomu, že som na chrbtici pocítila ľadové prsty mrazu, v mojom vnútri sa začalo otvárať niečo hrejivé a nebezpečné.

„Musíš byť celý čas protivný?“ opýtala som sa ho.

„Dnes sa s tebou nechcem hádať. Nie tu.“

Vtedy sa mi do očí nahrnuli slzy.

Zaplavila ma ďalšia vlna smútku a ja som sa ju z celej sily usilovala odtlačiť.

„Už nebudú žiadne nové príbehy,“ zašomrala som.

„Čože?“ vyštekol.

Pokrútila som hlavou. „Nič.“